

Akce krúžku na I. čtvrtletí 1989

14. 1. 18.00 Slovácký ples v sálech Stadiónu, Leninova 42
18. 1. 19.30 Beseda v místnostech klubu na Horově 48
21. 1. účinkování muziky a taneční skupiny na plesu klubu
v hotelu Voronež, Křížkovského 47
28. 1. zájezd na Festival fašanků ve Strání (letošní téma:
mečové tance), odjezd v 8.00 od Grandhotelu, návrat
do 0.2 hod.
8. 2. 19.30 fašanková beseda v místnostech klubu na Horově 48

Výhledově:

během února vystoupení na zámku v Lubné u Poličky
v dubnu večer s vítězi a finalisty verbířských soutěží posled-
ních tří let ve Strážnici

8. 4. zájezd do Bratislavy s vystoupením a večerem s bra-
tislavským Slováckým krúžkem
19. 4. beseda v místnostech klubu
24. 5. beseda v místnostech klubu
21. 6. beseda v místnostech klubu
23.-25.6. setkání Slováckých krúžků z Bratislavy, Brna a Prahy
v Bojkovicích

Ještě k ocenění k 80. výročí krúžku

Čestné uznání odboru kultury KNV v Brně
Slováckému krúžku

Čestné uznání rady NV města Brna za zásluhy
Slováckému krúžku

Čestné uznání Sdruženého klubu ROH železničářů za dlouhole-
tou a obětavou práci pro klub

ing. Antonínu Bartošíkovi a ing. Rostislavu Viktorinovi
Bronzovou plaketu za zásluhy o rozvoj Jihomoravského kraje
od KNV v Brně

Janu Miroslavu Kristovi

Odešel muzikant

Ve středu 7. prosince 1988 nečekaně opustil rodinu i řady
slováckých muzikantů Luboš Graffe, vynikající muzikant
z Uherskobrodsko, bývalý člen Slováckého krúžku. V pátek
16. prosince se s ním zástupci výboru krúžku rozloučili
v chrámu sv. Trojice v Brně - Králově Poli.

JUBILANTI

Pětašedesátiny oslaví:

15. března   Drahomíra Kučerová, stále usměvavá členka "súdnej stolice"
31. března   Zdenka Jelínková, zasloužilá pracovníce kultury a nositelka vyznamenání Za vynikající práci, vedoucí krúžkového souboru v jeho počátcích
2. dubna   ing. Vladimír Svoboda, řečený "Hefin", muzikant, zpěvák a spoluvůrce krúžkového pěveckého sboru v jeho počátcích

Mezi "Abrahámy" vstoupiti mění:

31. ledna   Honza Beránek, kdysi tanečník a léta již primáš, umělecký vedoucí naší muziky
12. března   Miroslav Žajdlík, kdysi tanečník uherskobrodské Olšavy, nyní zpěvák krúžku a čas od času světoběžník
21. března   Jiří Marek, řečený "Džordžo", archivář krúžku a expert přes Itálii

Čtyřicetin dosáhne:

4. dubna   dr. Marcela Linhartová, kdysi tanečnice a nyní zpěvačka

Noví stárci

Protože dosavadní stárci vstoupili do stavu manželského (Mirek Vymazal, ing. Aleš Holas) nebo z krúžku odešli (Radek Šipka), zvolila si chasa 28. listopadu stárky nové. Stali se jimi Radek Šústek (jako stárek první), Petr Vozár a Jaroslav Sedláček. Za stárky si vybrali Janu Čubíkovou (jako první. stárku), Jitku Janíčkovou a Hanu Sladkou

Z pražského Slováckého krúžku

27. října ve věku 96 let umřel nezapomenutelný strýc Josef Hanák, čestný předseda krúžku. Pocházel z Blatnice pod Antonínkem, absolvoval strážnické gymnázium a od třicátých let nepřetržitě působil v krúžku jako jeden z jeho sloupů, nejdéle ve funkci úspěšného pokladníka.

Akce Slováckého krúžku v Bratislavě

20. 1. večer - Krúžkařský fašank, OKSS Bratislava III.
11. 2. večer - Večer podbradlansko - podjavorinského a skalického folklóru, Park kultúry a oddechu Bratislava
15. 3. večer - Vzpomínka na Bohumila Haluzického, spoluzakl. prvního Slováckého krúžku v Praze, ke 110. výročí jeho narození, OKSS Bratislava III.
8. 4. 17.hod. Vystoupení Slováckého krúžku z Brna a společný krúžkařský večer, OKSS, Vajnorská cesta

Setkání generací

Málokterá obec na Slovácku se může pochlubit tak bohatou hudební folklórní tradicí jako hornácká Mrubá Vrbka. Celé generace doprovázel místní zpěváky a tanečníky svými tvrdými "selskými" ciframi hudecký rod Ňorků (jeho poslední zástupce Jan Ňorek zemřel před osmi lety), jehož koncem třicátých let vystřídala cimbálová muzika "majstra" Jožky Kubíka, cikánského muzikanta a svérázného lidového filozofa, jehož tvář je možno spatřit i na bustě umístěné letos v areálu strážnického zámeckého parku. Právě 10. výročí úmrtí tohoto vrbeckého primáše (a zároveň i stejné výročí nezapomenutelného lidového vypravěče Vaška Mlýnka, rodáka ze sousedního Kuželova) podnítilo vznik pořadu Setkání generací. Uskutečnilo se v sobotu 15. října v místním kulturním domě. Záměrem jeho autora ing. Petra Práška bylo poukázat na sepětí generací zdejších muzikantů a zpěváků, mezi nimiž tvoří most právě zavazující hudební tradice obce. Tu starší generaci představovala vrbecká muzika Martina Kučery, posledního zástupce hudebního stylu vytvořeného muzikou Ňorků, tu mladší, nastupující, pak dětská muzika primáše a zároveň zdatného zpěváka Vítha Práška.

Řadou nápěvů k místnímu tanci - sedlácké - přispěl do pořadu sbor vrbeckých mužů i známí sólisté - Jura Prachař a Jaroslav Irbáč. Z Velké nad Veličkou, centra Hornácka, obohatila tento večer i gajdošská muzika a cimbálová muzika Ležhory, představila se i Hornácká cimbálová muzika Martina Irbáče. (Št.)

Zbraslav v zajetí folklóru

/jl/: Nejedná se o tu známější u Prahy, nýbrž o malou vesničku u Zastávky. V jejím vkusném kulturním domě se v neděli 6. listopadu konala 16. krajská přehlídka vesnických a zemědělských folklórních souborů a skupin. A tak před zraky diváků, příznivců a odborné poroty, kteří jen zpola zaplnili sál, vystoupily Šohaj z Prušánek, Kojovaná skupina z Brna-Komína, Jaro z Březníku, Kopaničář, zřizovaný Státním statkem Uh. Brod, Kosíř z Kostelce na Hané, Omičan z Omic a Rozmarýn s muzikou Šablou z Uherského Brodu.

Soubory z folklórně silných oblastí Moravského Slovácka (Šohaj, Kopaničář, Rozmarýn) vsadily při svých vystoupeních na "souborově" pojatou prezentaci tradičních písní a tanců z regionů. Hody prušáneckých výrazně pozvedl vstup mužského sboru, Kopaničář ve svých Legrůtech zvýraznil spontánní zábavu ve vesnické krčmě při odvodech a razantní zpěvný

i taneční projev především mužské části Rozmarýnu při sedlckých z Uherskobrodsko uzavřel celou přehlídku.

Pásmem V kostelecké hospodě soubor Kosíř jen potvrdil obecně rozšířené mínění o hanácké rozvážnosti. V souvislosti s přemírou sólového tance bez zpěvu se však nabízí otázka, kde lze vyznačit hranici právě mezi onou rozvážností a nepatřičnou zdlouhavostí či nezáživností. O to příznivěji zapůsobila vystoupení skupin z Komína a z Březníku. Komínští se věnovali ztvárnění dožínkových obyčejů z Komína, k nimž čerpali podklady z předválečných zápisů, vzpomínek pamětníků a materiálů vydaných Z. Jelínkovou. Scénicky upravené dožínkové zvyky (přípovědi ženců, žneček a hospodáře, písně i tance, z nichž lze vyzvednout zdařilou rekonstrukci skočné) zaujaly obecenstvo svojí bezprostředností. K půvabnému charakteru pásma přispělo i netypické obsazení hudebního doprovodu - HC kvartetu (citory, helikónka, baskřídlovka, vozembouch). Praktickým a odpovídajícím se jevílo i užití pracovního kroje, jež skupiny z Brna a okolí považují často za "méněcenný".

Březnické Jaro přineslo v bloku Jsme rádi veselí dynamický sled písní a tanců ze své rodné obce a blízkého okolí; mimořádně čistý hlasový projev ženské složky (krom sólového zpěvu) by mohl být mnohým, i zúčastněným, souborům vzorem. Nápaditou podobu dostaly i zvyky spojené se svatojánskou nocí. Také Omičan sáhl po dožínkových motivech a vytvořil rozsáhlé pásmo písní, tanců a říkání. Ve srovnání s Komínem však tato snaha nepřesvědčila, jen ukázala, že méně někdy znamená více. Divácky sice vděčné vystoupení přílišnou "souborovostí" a místy i značnou stylizací projevu jinak bezesporu kvalitní cimbálové muziky smazalo právě ty prvky, které dávají folklóru z Brněnska jeho osobitý ráz.

Jinak vysoce zdařilou a hodnotnou přehlídku poněkud narušilo varietně koncipované průvodní slovo. Celá akce pak nejen dosvědčila životnost folklórního odkazu, ale ukázala i stagnující a naopak perspektivní směry jeho zpřístupňování.

Z technických důvodů v tomto čísle neuveřejňujeme další pokračování naučného seriálu o Slovácku. V příštím čísle proto uveřejníme dvojnásobný rozsah. (red)

2. pokračování

Po Mnichovu v roce 1938 vystoupila skupina moravských fašistů s požadavkem připojení tzv. Národopisné Moravy (Slovácka, Valašska a části Hané) ke Slovensku. Byla inspirována luďáky a podporována štvavým slovenským vysíláním nacistů z Vídně. Krúžek chtěl proti této agitaci oficiálně vystoupit a tak se rozhodl, že dá dosavadnímu volnému sdružení formu řádně registrovaného spolku. Zemskému úřadu byl předložen návrh stanov a 3. ledna 1939 byl krúžek povolen jako spolek. Na ustavující valné hromadě byl prvním spolkovým starostou zvolen dr. Emanuel Kozáček a jednatelem dr. Zdeněk Sušil. Tento čin později umožnil krúžku působit veřejně po celou dobu okupace.

Přirozenou reakcí na obsazení Čech a Moravy nacisty bylo tíhnutí ke všemu, co z českých dějin a kultury posilovalo a vyjadřovalo národní hrdost, tedy i k lidové kultuře. Po celém Slovákku byly v letech 1939 - 1941 zakládány a oživovány Slovácké krúžky a jejich akce se konaly za velké účasti veřejnosti. Nejinak tomu bylo v Brně, i když se po násilném uzavření českých vysokých škol počet mladých lidí v krúžku na čas snížil. O to se pracovalo intenzivněji a méně improvizovaně.

Za okupace především přetrvala spolupráce s rozhlasem, scénky a pořady autorů z krúžku zařazuje od r. 1941 do svého vysílání i rozhlas pražský. V letech 1941 a 1943 jsou vydány II. a III. díl Poláčkových Slováckých písniček a cena I. dílu dostupuje výše téměř bibliofilské. Nejvýznamnějšími podniky krúžku za okupace se však staly Slovácké akademie.

Byly to celovečerní pořady, v nichž se krúžkaři poprvé pokusili v jednom programu postihnout typickými pěveckými a tanečními ukázkami charakter hlavních oblastí Slovákka - Hornácka, Dolnácka, Podluží a Kopanic. Repertoárové předpoklady byly vytvořeny zejména předchozí dlouhou spoluprací s rozhlasem, neboť pořady v něm uvedené se týkaly všech oblastí Slovákka i rozmanitých úseků života jeho lidu. I do vnitřního života krúžku přinesly akademie novoty - věnuje se nyní větší pozornost tanci a do programu schůzek jsou zařazovány nácviky písní a tanců.

Mezi inspirátory akademií byl prof. Vladimír Úlehla a na jeho popud se premiéra první z nich konala 11. 4. 1943 v Hradci Králové, působišti jeho pozdější ženy, tanečnice a choreografky Maryny Hradilové. Následovala vystoupení v Brně, Otrokovicích a ve Zlíně. Druhá byla vytvořena r. 1944 a téhož

roku uvedena dvakrát v Brně, dále v Tišnově, Kyjově a ve Vracově. Kdo zažil ovzduší okupačních let, chápe, že nešlo jen o slovácký folklór, nýbrž o svého druhu národní, protinacistickou demonstraci. Ostatně, potvrdilo to představení ve Zlíně, kam se sjelo publikum z celého Slovácka a když zazněl závěrečný verbuňk "Padá, padá rosenka", desítky slováckých chlapců z obecnstva vyskákaly na jeviště, aby si spolu s krůžkaři vzdorně zaverbovaly. Akademie krůžku se staly vzorem, podle něhož až do poloviny padesátých let vytvářely jiné krůžky, folklórní tělesa neslovácká a začínající soubory lidových písní a tanců svoje pořady.

I když měl krůžek těch let převážně podlužácký ráz, zintenzívněly jeho styky s Hornáckem. Udržovali je především muzikanti, kteří tam o dovolených zajížděli. Vrcholem se stal studijní zájezd r. 1944. Trval tři dny a změnil se v setkání šesti muzik: tří velických (staré Miškeříkovy, muziky Klusáků a Zemanů a mladé studentské muziky), dvou hrubovrbeckých (Norků a Jožky Kubíka) a muziky krůžku.

Do pravidelných schůzek krůžku zajíždělo mnoho návštěvníků mimobrněnských a někteří nepřijížděli jen za písničkou. Leckterý balíček věznům v Haunicových kolejích či svatoborském koncentráku tu začal svoji pouť, nejeden moták odtamtud zde našel svého adresáta, našli se lidé, kteří dovedli poradit jak se vyhnout totálnímu nasazení v Německu, často byla mezi návštěvníky organizována pomoc rodinám vězněných odbojářů, mezi nimiž byl nejeden krůžkař.

Krůžek měl tehdy i své zahraniční "expozitory". Jeho členové se dokázali dát dohromady a krůžkařit v čs. zahraničním vojsku v Anglii, kde měli v létech 1940/42 dokonce muziku (viz vzpomínka Jaroše Němce publikovaná v Krůžkozoru č. 3), a na Blízkém východě, kde měli jeden čas malou muziku také.

Ve složitých protektorátních podmínkách dokázal starosta dr. Emanuel Kozáček, že měl krůžek stále možnost se scházet a až do r. 1944 i veřejně vystupovat. Nácvik tanců řídili a duší kolektivního vytváření programů akademií byli Milada a Arnošt Budíkoví, mezi stárky vynikali František Basil-Šanec a Jaroslav Zebelka, do krůžku začala docházet šestnáctiletá kráska Boženka Brálová, později provdaná Šebetovská, finance držel osvědčený Jura Prášek, v primování se střídali Jaroslav Běhúnek a Čeněk Nedbálek.

Z ARCHÍVU KRÚŽKU

Jaroš Němec, rodák z Polešovic, primáš krúžku ve třicátých letech, napsal v roce 1945 vzpomínku na aktivitu krúžkařů v zahraničním odboji a z ní vybíráme následující řádky:

Už ve Frankraichu napsali sme s Mirkem Šenkovým takové říkání, které se menovalo Na buchlovských horách veliká inovat a chtěli sme to předříkávat at s celú muzikú před tým "papučem v kleci" v Parízi. Ale skrzeva to zeslabení Francúzú sme sa k temu nedostali a brzo sme moseli utékat, jak Břeclavjani z Lanžhota. Ale už sme nebyl všecí. Nekolik ich ostalo na frontě a nekolik sa ich dostalo do porta neskoro. A mezi něma aj náš a váš primáš, Mirek Šenk. A co vám vykládat dál? Jak sa jedni báli tych šífů, co chodijú pod vodú, a druzí sa zas jedovali, že nás nic nepotopilo a že nebudú teda moct děckám vykládat jak bylo v tej vodě?

A dyž sme došli do Englije, tož sa teprú dál krúžek dohromady. Starostú sa stali starý Bartoš z Lanžhota, prvním stárkem já a Tonda Bartoš (ten cifréř, co ho na hodoch nemohli zabit stoličkú). Muzika sa pod mojím execírováním dala trochu do pořádku. Vysílali sme dvě reportáže a to Lanžhotské hody negdy v listopádu 1940 a Za svobodu, myslím v ledně 1941. Kroměvá toho sme nahráli moc pěsniček na pločně, které sa prodávaly jak v Englii, tak aj v téj americkéj zemi za mořem. Na všelijakých tych akadémijách tancovali naši chlapci válaný verbuňk a odzemek a negdy taky podšable. Tož nebylo to snád takové, jak v Brně, ale nechalo sa to negdy aj poslúchat a vidět. Mockrát sme byli v englických novinách a dokonca ledaktor-ka englických novin Daily Telegraph (a to sú pořádné noviniska, lebo pánů je tam jak psů) o nás přednášala aj v Americe a dyž sa dalo, tož si aj na husle s nama zahrála. Najvēc sa jí lúbily hojačky, když stárek kázal "Zahrajte ně, muzikanti, nohy zdvihačky". To házala nohama co nejvýš, bár sme jí říkali, že dyby sa snád necítla jaksi v pořádku, že to tak nemosí.

A šak sme měli aj svoju leteratúru. V zimě 1941/42 vydrukovali sme Ročenku Slováckého krúžku a rok pozdější Sborníček. Kroměvá toho sme měli aj jakéhosi spisovatele, kerý ale nechce povědět méno, abysme ho nezlépali. Podepsál sa J. Jiří a napsál dvě knižečky: Stařeček spomínajú a Strýc Pajzák v odboji.

Ešče v roce 1942 sme sa hodně scházali, ale potem to už bylo těžké, lebo naše lágry byly jeden od druhého velice daleko. Poslúchávali sme Vašu muziku a naši chlapci sa negdy skoro pobili o to, esli hraje na cymbál Šlahúnek (tj. Jaromír

Běhúnek) alebo Frolka a sú-li to kontry Papírníkovy alebo nejakého inšího kontráša, kerý chce být prvním na Moravě.

A potom už šlo do tuhého. Chlapci šli k paratrupám. odjíždali do Ruska a pozdější šli na front ve Francii. A tak nás ubrlo moc. Kolik ich všeckých bylo, keří ostali na frontu ve Francii, v Rusku, Polsku, nebo padli u Dukly, alebo keří zmizeli v moři, nevíme dnes ani my sami. Jedno ale musím říct o všeckých, že sa držali jak chlapi, že nezapoměli nigdá na to, co je u nás, a z boja neuhybali. A abyste věděli, kolik nás tam bylo, tož na západě kažový pátý voják byl od nás a na východě nás taky nebylo málo.

Mikulášské plky o krúžkových svaďbách z prvej ruky...

Ludé moji milí býveuo v krúžku zvukem, že keď sa zdáuo, že kamna praj bár kde pukajú, či že vrany škrehocú za humnami ceué dni, tož chystaua sa svaďba a jak sa patří dopredku sa to ostatným v krúžku rékuo. A šeci měli čas sa pripravit aj prípadně svícu podržet, aj na svaďbu dojít zaspívat.

Letos jako by čerti do členú krúžku vjeli a svaďby sa utajovaly. Až šecker proběhuo, rozdali sa oznámení...

A to nebyuo dobré. Proto sem sa já - Mikuáš vydau tak říkajúc ingoustiko na ty svaďby co byuo a z nich vám podávám toto svědectví:

- tož nájprv to byua svaďba Broni Hofmanovéj, kerá sa v den osláv Osmdesátiletéj historie Slovákého krúžku konaua v Brně. Brona byua jak robsko z Písma svatého, vybíraná na krásu tělesnú a měua aj žádajúcí roky. Slubovala fajnu, ročí naděuaua jak velebný pán o rorátoch. No reknu vám, kraj světa kdybych šeu, nenájdu takého pána, co by jěj odbrúsiu jazyk a zavrou muntverk... Snád sa to Vladovi podarí - tož prajme mu to!
- Tá druhá svaďba byua jak sa patří - předem ohlášená i keď pravda sem dostáu expert rekomandc friško dopis... Mirek Vymazal písau... praj... Mikuášu poháhlaj sa friško k nám lebo sa može stát, že pri nečem nebudeš, svaďba by Ti uběhuo lebo Zdenička sa k psaní nebere a furt si naríká, že ju pohá v boku... Enem má veliký šmak na kyslé oharky a to je praj důležitě znamení. Ponáhlaj sa Mikuášu dobrý k nám a modli sa trochu, aby sa nám poštěstiuo na syna... Ludé milí, dycky mňa slze polejú dyž toto psaní čítám... Ej, Pánbů dáva dobré rodiče dobrým děckám. No pár tých očenašů sem sa pomodlil a výsledek šak už víte... Narodili sa dvě kudrnáčci - praj po tatíkoví, mauá robečka a chuapeček, tustí byli jak válec a vrískajú praj jak Vrbčané na horách, nic dobrého v nich

nění.. to praj po mamce sú tací výreční..

- No dyž sem býu na téj svadbe Blanky Bondyrovéj - to vám byuo..
Jaj, tam sa mně trásua kolena. Blanka byua jak Pana Márija Hostýnská...taká vadná...tedy, pardon - vnaďná!!!Tá by pohnú-
la aj ceuým mundúrdepem tu brněnským. Tváre měua také červe-
ňúčké - šak sa celú noc do nich ščípaua aby tá červěň byua
prirozená... Najprv sa taký ženich v okurároch obtúlal s ne-
věstú, potom se starú mamú. To sem mu do ucha pošpetnúl:
Teda Petre, tú muadú aj, ále tu starú ani za zuaté jabúčko do
domu!"

Potem to ženich brau jednoho po druhém: tatu, tetky (jedna vám
měua takú krivú hubu) strycú, kmotříčku aj s kmocháčkem.
Stáuo jích tam v radě jak sližů a každý s hubú napravenú...
Dyž teda ženich - rekeu sem si: Mikuášu, co on-to aj ty
snáď dokážeš... Drap sem miú nevěstu kolej krku a takú sem
jí dau huběnkú, až sa jí aj ofína pohnúa. Joj to byua pusén-
ka...Krucyš mně byuo jak temu Jákuovi dyž tú svoju Ráchel
konečně dostáu..

Potem sem se néseu k ženichovej mutrmatce. Ta čekaua, ceuá
byua pryč dyž mňa viděua, pysky našpúlené a to sem ešče u ní
nebyu...

Reku: ve jménu Boha Otca.. počte aj vy mamko... beztak sa
vám to ujde ráz za prestupný rok.

Svata sem prituáčíl ke zdi až v něm pískuo. A pak sem to
rubau, jednoho vedle druhého, jak v horách akord. To byuá
ále svadba...

- Já tož ále Martu Pučalíkovú, to sem museu posilovat a povzbu-
zovat jak ten Šimon Krista Pána na horu Kalváriju... Jak sem
seděu u stolu, naprotivá ní, tož sem museu co chvúu jej po-
držat kolená, lebo s něma kresau jedním o druhé slabostú.
Povídám: "Enem Marto drž v nohách glajchu, lebo bude zle.
Prohraješ prvý ángrýf a do smrti budeš u Luboška v nemi-
losti"... No, snáď si to vzaua k srcu..

- No pak sem sa dostáu nepozvaný, podtrhuju nepozvaný, na jednu
svadbu pečlivě utajenú.. kdesi to byuo co tam brodíjú či co..
né praj jakýsi Havlíček si tam chladiu nohy keď sa vracau
od téj Božky.. ja v Havlíčkovým Brodě sa žénil Alešek Ho-
lasúj s Janinkú Pátkovú. Svadba byua v čemsi jako hospoda,
muzika hučaua enem brinčauo. Ludí tam byuo jak v hrnci
krúpú..

Naprostředku se tam motau ženich, také blondaté to byuo
chlapčisko do zrzava, aj za širákem měu péro jak vích, ále
sám býu jak za dva grajcáre krivák..

Nevěsta naprotivá temu byua zas jak mauý hrom, boky samá sueni-
na a nohy jak hromské věže... Reku si: "Mikuášu, tak sa ně zdá,
že to k sobje nejde. Tá mu... támu dušu z těua vypustí. Jak
sem vešeu a hrnul sa k šentyšu, tož sa ženich nadněseu jak
slépka dyž dostane bičem pod nohy a rovnú ke mně: A praj, co
tady scete, tady sa nenalévá, tady je svaďba pro domácích lu-
dí.."

Reku: "Upal hlísto a di si p svém... Já za Tvoje nepiju." Jak
sem to pověděu, tož sa na mňa začali šeci hrnút. Jak veliká
voda. To mňa dožrauo a tož se ve friškosti si vyhrnul rukávy,
naplúl na ruky a včíu to začauo.. Najprv sem vyhodíu ženicha,
za ním svaďebního tatu, potom kmocháckú.. a ta létali za dru-
hým jak sršni z propoceněj košeue. Enem bzučali. Lež by rékeu
švec.. byua hospoda čistá. Enem nevěsta a muzikanti ostali. Já
sem ždrapiu nevěstu a to sta měui vidět jak sa dýmíuo. Tanec
za tancem a jak sa tá nevěsta nésua. Já léteu kolej ní jak
družica. Z nevěsty tékuo jak z doška, ale prestat né a né...
Ja ta svaďba mně daua...

- Ale na téj poslední svaďbe Mirka Dostála a Hanyšky Kratochví-
lovej to byuo celkom iné... Tam sa furt v jednom kuse bečalo.
Najprv začaua mutrmatka, potom tata a nakonec začali šklébit
šeci.. Enom já a ženich sme ostali v suchu..

Reku: "Nebeč děvčico, dyžs to vydržaua tak dúho ten púst,
vydržíš aj do večera. Ešče dneskaj s ním budeš v ráju. Já
sem to dojeu podepsat a dosvědčit.

Každý jím něco sluboval. Tož sem spomínau co by sem snúben-
com pověděu a pak sem proněseu takú blbost: "Jak si ustelete,
tak si aj lehnete. Co možete uděuat dnes, neodkládajte na
zajtrašek.."

Dyž to podepsali začauo nanovo to obtúlání. Já už měu pysky
popraskané jak od mrazu. Dojđa k nim dom začau to obtúlání
nanovo. Reku k téj starej: "Tak sa mně pozdává, že tu máte věc
obtúláňa lež jeziva. Hérgot, to není svaďba ale cumlbál.."
Zpívalo sa a pilo dlúho do noci. Mirek už mrkau po dverách
a enem sa mu ježili fúziska a oči mu svítili jak prioviknu-
tému kocúrovi.

Reku "manžeuom:" Vy sa seberte a dite po svéj práci. Ste
tu čerta puatní. A ztraťte sa potichu, lebo sa začne s tým
obtúláním nanovo a já mám teho tak akorát.."

Drž sa Mirku a ostatní dojde samo. Nehážu vám do kouáča,
ále nech máte do roka kudrnáča. Predstávte si, že mňa po-
sléchlí.. Ešče dneskaj má Mirek tajčmajstre pod očima...

Tož tak to byuo..

Ujo Fajo coby Mikuáš.

7.12.1988